

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7511/2547

พนักงานอัยการจังหวัดยะลา โจทก์ นายศิริพงษ์ มะ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 218, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา 15, ป.อ. มาตรา 3, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 102, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 221

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่จะถือว่าเป็นการแก้ไขมากตาม ป.วิ.อ. มาตรา 218 วรรคหนึ่ง นั้น จะต้องเป็นการแก้ไขทั้ง บทลงโทษและจำนวนโทษที่ลง ซึ่งการแก้บทลงโทษนั้นมีความหมายถึงการเปลี่ยนบทลงโทษจาก บทหนึ่งไปเป็นอีกบทหนึ่ง หรือเป็นการแก้วรรคในบทเดิม ซึ่งความผิดแต่ละวรรคมีโทษขั้นต่ำและ ขั้นสูงแตกต่างกันมาก และลักษณะความผิดในแต่ละวรรคนั้นแตกต่างกัน เช่น ความผิดในวรรคหนึ่ง เป็นความผิดอันยอมความได้และอีกวรรคหนึ่งเป็นความผิดอาญาแผ่นดิน เป็นต้น การที่ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้คำพิพากษาศาลชั้นต้นโดยปรับบทลงโทษจำเลยตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา 15 วรรคหนึ่ง (เดิม), 66 วรรคหนึ่ง (ที่แก้ไขใหม่) เป็นเพียง การบังคับใช้กฎหมายเดิมและกฎหมายใหม่ในส่วนที่เป็นคุณแก่จำเลยตาม ป.อ. มาตรา 3 บัญญัติ ไว้เท่านั้น จึงไม่เป็นที่ศาลอุทธรณ์แก้บทลงโทษ ดังนั้น เมื่อศาลอุทธรณ์เพียงแต่แก้จำนวนโทษ มิได้แก้บทลงโทษจึงเป็นกรณีที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้ไขเล็กน้อย ให้ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินห้า ปี จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 66, 102 และริบเมทแอมเฟตามีน โทรสัฟท์เคลื่อนที่ และธนบัตรจำนวน 1,270 บาท ของกลาง จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพข้อหาเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ปฏิเสธข้อหาจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน จำเลยที่ 2 ให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลย ทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 66 วรรคหนึ่ง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ลงโทษจำคุกคนละ 30 ปี จำเลยที่ 1 ให้การ รับสารภาพ ส่วนจำเลยที่ 2 ให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวนเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา กรณีมี เหตุบรรเทาโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 เห็นควรลดโทษให้คนละกึ่งหนึ่ง คงลงโทษ จำคุกจำเลยทั้งสองคนละ 15 ปี ริบเมทแอมเฟตามีนและโทรสัฟท์เคลื่อนที่ของกลาง ส่วนธนบัตร ของกลางจำนวน 1,270 บาท คืนให้แก่เจ้าของ จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษา แก้เป็นว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง (เดิม), 66 วรรคหนึ่ง (ที่แก้ไขใหม่) จำคุกจำเลยทั้งสองคนละ 8 ปี ลดโทษให้ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คนละกึ่งหนึ่ง คงจำคุกคนละ 4 ปี นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตาม คำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "มีปัญหาต้องวินิจฉัยเสียก่อนว่า การที่ ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาของโจทก์ชอบหรือไม่ คดีนี้โจทก์ฎีกาขอให้ศาลฎีกาพิพากษาลงโทษจำเลย

ทั้งสองในสถานหนักตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น อันเป็นการโต้แย้งดุลพินิจในการกำหนดโทษของศาลอุทธรณ์ภาค 9 จึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "ในคดีที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามศาลล่างหรือเพียงแต่แก้ไขเล็กน้อย และให้ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินห้าปี หรือปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับ แต่โทษจำคุกไม่เกินห้าปี ห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง" จึงมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยต่อไปว่า คำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค 9 ที่แก้คำพิพากษาศาลชั้นต้นมานั้นเป็นการแก้ไขเล็กน้อยหรือแก้ไขมาก ในข้อนี้โจทก์กล่าวอ้างมาในฎีกาว่าเป็นการแก้ไขมากเพราะเป็นการเปลี่ยนแปลงลดโทษลงถึง 11 ปี เห็นว่า การแก้ไขมากจะต้องเป็นการแก้ทั้งบทลงโทษและจำนวนโทษที่ลด ซึ่งการแก้บทลงโทษนั้นมีความหมายถึงการเปลี่ยนบทลงโทษจากบทหนึ่งไปเป็นอีกบทหนึ่ง หรือเป็นการแก้วรรคในบทเดิม ซึ่งความผิดแต่ละวรรคมีโทษขั้นต่ำและขั้นสูงแตกต่างกันมากและลักษณะความผิดในแต่ละวรรคนั้นแตกต่างกัน เช่น ความผิดในวรรคหนึ่งเป็นความผิดยอมความได้และอีกวรรคหนึ่งเป็นความผิดอาญาแผ่นดิน เป็นต้น ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิจารณาแก้คำพิพากษาศาลชั้นต้นโดยปรับบทลงโทษจำเลยทั้งสองตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง (เดิม), 66 วรรคหนึ่ง (ที่แก้ไขใหม่) เป็นเพียงการบังคับใช้กฎหมายเดิมและกฎหมายใหม่ในส่วนที่เป็นคุณแก่จำเลยทั้งสองตามที่ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 บัญญัติไว้เท่านั้น จึงไม่เป็นกรณีที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 แก้บทลงโทษตามนัยดังกล่าวแต่อย่างใด เมื่อศาลอุทธรณ์ภาค 9 เพียงแต่แก้จำนวนโทษ มิได้แก้บทลงโทษแล้วจึงเป็นกรณีที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิจารณาแก้ไขเล็กน้อย การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 ให้ลงโทษจำคุกจำเลยทั้งสองไม่เกินห้าปี จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามบทกฎหมายดังกล่าวข้างต้น เมื่อไม่ปรากฏว่าผู้พิพากษาค้นไต่ซึ่งพิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาหรือทำความเห็นแย้งในศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์พิเคราะห์เห็นว่าข้อความที่คัดค้านนั้นเป็นปัญหาสำคัญอันควรสู่ศาลสูงสุดและอนุญาตให้ฎีกา หรืออัยการสูงสุดลงลายมือชื่อรับรองในฎีกาว่ามีเหตุอันควรที่ศาลสูงสุดจะได้วินิจฉัยอันเป็นข้อยกเว้นที่ให้อำนาจศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาของโจทก์ไว้พิจารณาดังที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 221 บัญญัติไว้แล้ว ศาลชั้นต้นก็จะสั่งรับฎีกาของโจทก์ไว้ไม่ได้ การที่ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาของโจทก์จึงไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยให้" พิจารณายกฎีกาโจทก์

องค์คณะ

ชาลี ทปภวิมล · สมชาย จุลนิต · มานะ ศุภวิริยกุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/7511/2547>